

конгресъ, бѣха се събрали четитѣ на: Даме Груевъ, Ефремъ Чучковъ, Мише Развигоровъ, Панче Константиновъ, Атанасъ Бабата, Кръстю Българията, Петъръ Ангеловъ, Никола Жековъ и пр.

Тамъ бе и току-що назначеното голобрадо учителче, Тодоръ Александровъ и нашия другаръ Славчо Абазовъ. За честта на западняцитѣ, респективно на дейцитѣ отъ Скопския окръгъ въ него конгресъ имаше пълно единомушие и единомислие.

Слѣдъ конгреситѣ западняцитѣ почнаха отново да градятъ разстроена отъ възстанието революционна постройка.

Сърчани, по-право, санданиститѣ, които не взеха участие прѣзъ възстанието, бѣха запазили бойнитѣ си кадри и всячески се стрѣмеха да привлечатъ инородцитѣ подъ революционното знаме. Усилията имъ отидоха напразно: инороднитѣ населения не бѣха достигнали до съзнанието на ония, които имъ проповѣдваха тия идеи. И въпрѣки доброто манипулиране съ интернационални идеи отъ сърчени, което не може да имъ се отрече, ставаха неща парадоксални, абсурдни. Примѣри: Бѣхъ прѣзъ 1906—1907 год., съ Хр. Чернопѣва въ Струмишкия окръгъ. Фирмата ни бѣ голѣма—интернационалисти. Но какво бѣхме принудени да правимъ: да се биемъ въ Беровско съ сръбската чета, въ Струмишко и Петричко съ гръцките чети, а изъ цѣлия окръгъ съ турскитѣ войски и потераджии, понѣкога водени отъ инородни елементи. А до кжде отизаше интернационалната търпимостъ на нѣкои отъ тогавашнитѣ интернационалисти сѣдетѣ отъ слѣдния фактъ: Пращатъ ме въ София да убия единъ докторъ и то защо мислите? Защото ималъ за законна жена гъркиня. Възмутихъ се и отказахъ. Нареккоха ме малодушникъ. Нека това ми бѣде грѣха. И ако всѣки революционеръ има по-единъ такъвъ грѣхъ, то сигуренъ съмъ, че Македония ще бѣде свободна. Защото този докторъ бѣ единъ отъ основателитѣ на В. Н. Р. О. и не е прѣстаналъ да отстоява идеите на своите нѣзгашни другари. Днесъ ние съ него, освенъ че не сме врагове, ами сме лични и идейни другари. И това, което таехъ цѣли 16 години, едва прѣди нѣколко мѣсеца изповѣдахъ на нашия многоуважаемъ другаръ д-ръ Христо Татарчевъ.

Такива примѣри ги имамъ въ изобилие, но азъ ще приведа единъ отъ тѣхъ, който е характеренъ: трѣбеше се налѣво и дѣсно, че, интернационалиститѣ отричали моралната и материална помощ на официалнитѣ български лица и мѣста. Заблуда! — Свидетелъ съмъ, че Хр. Чернопѣвъ взе на врѣмето си отъ д-ръ Гудевъ 60,000 държавни български левчета и — 1,200 руски бердани отъ държавнитѣ складове. Азъ го упрекнахъ за това, а той ми отговори: „Ти си младо момче-малешевско; нѣма и не дава пари за пушки населението въ серско; още по-вече за даденото имъ отъ правителството не съмъ далъ никакви писменни и устни ангажименти.“

Тъй че идеитѣ си бѣха идеи — делата, обаче, не отговаряха на идеитѣ. Това най-добре го почувства Хр. Чернопѣвъ, който, въ навечерието на хуриета не послуша правдивитѣ възгледи за